

DEBUT • BEGINNING

13

A WINTER MAGIC

A WINTER MAGIC

Ferdinando Frega

GILLETTE: O MAGIE DE IARNĂ

Un oraș mediteranean cald, în granițele Italiei, mă găzduise vreme de șaizeci și unu de ani: un trup neliniștit, în căutarea adevăratei sale dimensiuni, și o minte care trăia deja în America.

America mea. Cea care mă făcea să plâng ori de câte ori priveam steagul, accelerându-mi bătăile inimii în moduri imposibile. Cea care avea să mă găzduiască într-o zi, așteptând să mă primească în adâncurile pământului ei.

Chiar în acea zi am primit un telefon de la mătușa mea. Mi-a spus că bunicii mei muriseră. De bătrânețe.

Trei sute de kilometri ne despărțeau, dar nimic și nimeni nu m-ar fi putut opri. M-am urcat în mașină și am condus. Patru ore mai târziu, am ajuns.

Casa era închisă. O vecină, de îndată ce m-a văzut, m-a salutat și m-a invitat înăuntru la o cafea. Dar nu era timpul meu pentru asta.

Am avut mereu cheile casei. O trăsătură tipică familiei Frega: să previi problema e întotdeauna mai bine decât să trebuiască să găsești soluția. Așa eram noi.

Am intrat. Încă simțeam mirosul casei, al camerelor, al dulapurilor, al bucătăriei și al acelui șemineu care îmi ținuse companie în iarna lui 1977, când aveam doar doisprezece ani. Tot ce plecase nu mai era acolo. Dar amintirile erau încă acolo.

Instinctul m-a tras spre pod.

Doi șoricei m-au întâmpinat. Deloc speriați. Stăteau acolo ca și cum m-ar fi așteptat, ca și cum ar fi trebuit să mă călăuzească spre ceva.

M-au dus la o valiză de carton, închisă, acoperită cu un strat gros de praf.

Curiozitatea m-a împins s-o deschid. Cei doi șoareci păreau mulțumiți, ca și cum și-ar fi îndeplinit o misiune.

Înăuntru am găsit un caiet.

Un scris unic, numai cu majuscule de tipar, inconfundabil. Era al tatălui meu.

O povestire purta o dată: 21 februarie 1955. Din întâmplare, exact ziua nașterii mele — doar anul era altul. Scrisese acele rânduri cu zece ani înainte să vin eu pe lume.

Îi scria lui Dumnezeu.

Cerea o familie, o soție și copii. Și unul anume: un băiat. Avea să-l numească Ferdinando, după tatăl lui. Dar cererea lui nu se oprea aici.

Am început să plâng intens. Mi-era teamă să nu ud caietul, așa că am trecut pe modul suspine fără lacrimi. Cel pe care îl foloseam doar în viață, în prezența femeilor — unul dintre felurile mele de a le face să cedeze, unul dintre felurile mele de a trișa. Sunt Frega.

Descrierea lui despre cum își dorea fiul era detaliată. Și, fără s-o mai lungesc, la sfârșit m-am regăsit pe mine. Cine sunt.

Și acela a fost unul dintre acele momente în care mi-am pus o singură întrebare:
Cine a fost tatăl meu?

Genealogia a făcut restul. Pentru că, odată cu această întrebare, cu numele meu de familie, cu ceea ce sunt, oamenii de astăzi întreabă mereu același lucru:

Frega sunt adevărați sau sunt niște șarlatani? Puțin din amândouă. Noi suntem Frega.

Tatăl meu i-a cerut lui Dumnezeu un fiu.

Dumnezeu a aprobat cererea.

Dar livrarea a fost greșită.

Modelul era american.

A ajuns în Italia.

Nando